Ч. 143. Середа 27 червня (10 липня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї невапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вчерашне засїдане розпочало ся о год. 10½ рано. На сали появив ся о. митрат Фацієвич. Секретар пос. Урбаньский відчитав спис петиций. Перед приступленем до порядку дневного зажадав голосу комісар правительственний ґр. Лось і відповідав на кілька інтерпеляций, межи иншими на інтерпеляцию пос. д-ра Окуневского що-до виплати відшкодованя за убиті безроги навіщені пошестию. П. комісар заявив, що вина спізненої виплати спадає на ветеринаря повітового, котрий за пізно предложив справоздане, за що одержав нагану. На інтерпеляцию пос. Кишштофовича в справі шкід, роблених сплавами на Черемошу в повітї косівскім і снятиньскім, відповів комісар, що справа тая буде рішучо полагоджена при відновленю концесиї на сплавлянє дерева, котра гасне з кінцем 1901 р.; тоді буде уважати ся на інтереси побережних сіл. На кілька менше важних інтерпеляций відповідали члени Виділу краєвого, почім відчитано наглячі внесеня пос. Крамарчика о запомогу для погорільцїв в Дворах мелецкого повіта і пос. Гурки о запомогу для погорільцїв Угнова. Оба внесеня відослано до комісиї буджетової. З порядку дневного полагоджено кілька петиций громад о знесенє престаций на платнї учителїв. Пос. Романович реферує справоздане комісиї буджетової о замкненю рахунків фондів, обнятих буджетом в р. 1899. Комісия вносить на уділене Виділови краєвому абсолюториї з рахунків, а також абсолюториї для краєвої ради шкільної з видатків краєвого фонду шкільного і емеритального за р. 1899; на сплату позички, затягненої на покритє недобору фонду краєвого з р. 1899, вставлено до сегорічного буджету суму 43.265 зр. Внесеня комісиї принято. Справоздане комісиї правничої о внесеню пос. д-ра Окуневского в справі зміни закона о лихві в напрямі спиненя спекуляциї ґрунтами, реферував пос. Гурка, і внесенє відослано до Виділу краєвого. З черги наступило голосоване над резолюциєю пос. Бойка в справі уживаня оружя через жандармів; резолюцию відкинено. Серед оплесків ухвалено в третім читаню закон о рентових посілостях, а з порядку дневного прийшла черга на справоздане комісиї буджетової о буджетї краєвім на р. 1901. Перед відчитанєм справозданя зажадав голосу пос. Барвіньский і відчитав слїдуючу заяву: Від 1883 р. виступали рускі посли соймові з домаганями постепенного заспокоюваня культурно-національних, економічних і політичних домагань руского народу. Домаганя їх на тім полї були завсїгди мінімальні і обмежали ся до найконечнїйших і найбільше пекучих потреб. І в теперішній сесиї не пішли домаганя руских послів поза ті границї. Між иншими піднесли ми именно конечну і наглу потребу, постепенного заснованя рускої ґімназиї в Станиславові з огляду, що 1790 учеників Русинів не мають можности побирати науку в середних школах в рідній мові. Сего мінімального, всесторонно оправданого домаганя руских послів не полагоджено. Крім того піднесли рускі посли основні, на провірених даних оперті інтерпеляциї до ц. к. правительства, дотикаючі найважнїйших і найжизненїйших справ політичних і кривд руского народу на тім полї. Всї ті інтерпеляциї остали без відповіди. Супроти того, що також закон о рентових оселях принято против застереженя руских послів і загальної опінїї руского народу, заявляємо, що рускі посли дальшої участи в соймових обрадах брати не можуть. — По відчитаню сеї заяви вийшли рускі посли з салї з виїмком о. Мандичевского і о. Фацієвича. Пізнїйше вернув до салї і пос. Охримович. Розпочала ся відтак буджетова дебата і перший забрав слово пос. Столловский та промавляв против буджету. Відтак ґр. Войт. Дідушицкий критикував заяву п. Барвіньского і відпирав закид, немов би Сойм не увзглядняв культурних інтересів Русинів. Обговорює справу внесеня п. Барвіньского о заснованє рускої ґімназиї в Станиславові і каже, що справа проволїкла ся длятого, що станиславівский виділ повітовий не надіслав доси своєї заяви в тій справі. Вкінци перечить, немов би закон о рентових посілостях був вимірений против Русинів і немов би мав служити до польонізацийних цїлий. Не гадає, аби тут входили в гру взгляди виборчої політики, але що посли уляглн хвилевому роздразненю. Впевнює именем більшости палати, що она щиро бажає рівно опікувати ся справами польского як і руского народа.

П. Намістник ґр. Лев Піниньский висказує жаль, що рускі посли вийшли з салї нарад Сойму. Що-до інтерпеляций Русинів то раз внесено їх пізно, а друге містять они та-

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

— Вже знаю, що хочете сказати — відозвала ся она — що я Вас можу стерпіти, ну, отверто сказавши то таки так. Длятого так і інтересує мене Ваша копальня і Ваш приятель пан Уентворт! Отже мій кузин обіцяв ся поїхати до Канади? Я гадаю, що й Ви повинні би поїхати.

— А тож чому? — спитав Кенйон, перепуджений тим, що дівчина порушила ту саму точку, котру й Уентворт з ним обговорював.

— Не можу Вам подати ніякої иншої причини як ту: Я гадаю! Ви мусїли би рівночасно там бути з ними обома, може й зовсїм не будуть знати ся на копальни без Вашого поясненя, а тоди могли би мимо найлїпшої волї прислати зле справоздане. Я тої гадки, що Ви повинні би поїхати до Америки, пане Кенйон.

— То само каже й мій приятель Уентворт.

— Видите? Я то знала, що з него розумний мужчина, а тепер я таки певна того. Але тепер треба менї іти вже до других гостий, бо онтой професор як-раз скінчив грати. Розважте то, що я Вам сказала, пане Кенйон.

І зараз потім подякувала панї дому з як найбільшою прихильностию музикови за єго прекрасну гру, котрої анї трошки не слухала.

— Ну, як же ти бавив ся? — спитав Уентворт свого приятеля, коли вертали домів. То була ясна зьвіздиста, тиха ніч а они хотїли пішки зайти до дому.

— Я бавив ся знаменито — відповів Кенйон — далеко лїпше як я того сподївав ся. Зразу якось я не мав сьміливости, але опісля набрав відваги.

— Та я то видів — хтось тобі додавав відваги.

— Авжеж.

— Коли маєш охоту дуріти, Джоне, то не встидай ся тепер, коли ми тут на дворі. З мене добра душа і сочувствую другим та дійстно цікавий, що робить такий розумний чоловік як ти, коли залюбить ся.

— Я не буду дуріти, Джордже, лиш кажу тобі, що я собі постановив. Поїду до Канади.

— Ах, чи она о тім говорила?

— Так, говорила о тім.

— А єї рада, розуміє ся, рішає зараз в такій справі, в котрій мої найбистроумнїйші докази не могли нїчого вдіяти.

— Не бери менї того за зле, Джордже — але так єсть.

Глава довятнайцята.

— Кого маю заповісти?

— Скажіть пану Уентвортови, що якась дама хоче з ним поговорити.

Хлопець знав, що гостина дами в якійсь конторі не єсть щось звичайного, і пішов покивуючи головою, щоби сказати свому панови: Якась дама хоче поговорити з Вами.

Уентворта здивувала та заповістка так само як і хлопця і він спитав єго, як тота дама називає ся. Але коли хлопець не умів єму того сказати, то він сказав:

Скажи, що я прошу близше — а тим часом поправив на собі ковнїрик і кравватку.

— Добрий день, пане Уентворт — промовила тепер входяча сердечно, подаючи єму руку.

Молодому мужчинї з дива аж дух заперло, лиш як би з неохотою подав її руку також а відтак поклонившись як би з примусу сказав.

— То несподївана честь, Міс Брюстер.

— Дженні почервоніла ся любенько і засьміяла ся своїм тихим, срібним голосом, що видавав ся Уентвортови мовби голосом флєта.

— Так — сказала она на то — нехай буде, що несподївана, але по Вас не видко, щоби Ви дуже тїшили ся.

— Чи вільно спитати, чим можу служити?

— Ну, насамперед сим, що подайте менї крісло, а відтак, щоби й Ви собі сїли, бо хочу з Вами довго побалакати.

ку силу подробиць, що годі на борзї їх розслїдити і дати точну відповідь. Нї один з руских послів не напирав на п. Намістника в справі інтерпеляциий, отже бесїдник гадав, що руским послам ходить радше о реальну, практичну сторону, а не о скору, а тим самим неточну відповідь, бо виключаючу розслїджене пороблених закидів. Намістник все старав ся і поводив ся так, щоби лагодити всякі національні спори і уникати всякої борби на тім поли. Бесїдник і на дальше буде поступати так само справедливо супротив Русинів. П. Намістник гадає, що поступок руских послів есть хиба впливом хвилевого настрою, та що він не заколотить на будуче доброї згоди межи обома народами, що той край замешкують.

З черги приступлено до дальшої ґенеральної дискусиї буджетової. Промавляли пп. Яблоньский, ґр. Стадницкий, Бойко і п. Намістник, що відпирав закиди роблені деякими послами адміністрацийним властям. Відповідаючи п. Бойкови п. Намістник заявив, що нїколи не був і не есть приклонником того, щоби адміністрацийні власти бавили ся в полїтику. Коли сільске населене горне ся до полїтичного житя, коли до него досціло — то з того можна лиш тїшити ся, але не треба відмавляти того права також „сурдутовцям", бо рівні права для всїх. У нас власть підчас виборів не може бути рівнодушною, але мусить стерегти ладу і порядку. Побіч того повинна бути безсторонна і справедлива і бесїдник буде стерегти того, аби вибори відбували ся леґально, з пошанованем прав застережених конституциєю. *(Оплески).* По промові п. Намістника закрив п. Маршалок засїдане о годинї $4^{1}/_{2}$ і назначив слїдуюче на годину 7 вечером.

На вечірнім засїданю промавляли ще в ґенеральній дискусиї пп. Козловский і Левенштайн та ґенеральний референт буджетовий ґр. А. Потоцкий, почім приступлено до подрібної дебати. Засїдане скінчило ся о годинї $12^{1}/_{2}$ в ночи. Слїдуюче відбуває ся нинї.

Новинки.

Львів дня 9 го липня 1901.

— **З руского театру.** Ві второк дня 9-го н. ст. липня „Украдене щастє" народний драмат зі співами і танцями дра І. Франка. П. К. Підвисоцкий, артист київского театру, виступить в роли М. Задорожного гостинно. — Вчера вечером відбуло ся представлене руської дружини театральної в львівскім міскім театрі. Публики явило ся дуже богато, так, що саля театральна була щільно заповнена. Представлено комічну оперу Артимовского „Запорожець за Дунаем", в котрій побіч п. Оржельского, що виступив гостинно, визначили ся грою п. Рубчак, в роли козака Івана п-ї Рубчакова і особливо п-а Бучманівна в роли Одарки. Представлене закінчили „Вечерницї" Нїщиньского, що загально подобали ся.

— **Концерт в Золочеві.** В недїлю дня 14-го липня с. р. устроює товариство „Тернопільский Боян" в Золочеві концерт з такою програмою: 1. Матюк: „До весни", сопранове сольо п-ни Ем. Крушельницкої і хор мішаний в супроводї фортепяну. 2, Лисенко-Шевченко: „Зацвила калина", дует на сопран і тенор в супр. форт. п-ни Ем. Крушельницкої і п. С. Сїяка. 3. Колесса-Шевченко: „Було колись", мужеский хор. 4. Bethoven: „Sonate patétique" фортепянове сольо — п-на Г. Терлецка. 5. Вахнянин: з опери „Купало" мішаний хор в супр. форт. 6. Ch. de Beriot: „Air varié", скрипкове сольо в супр. форт. — п. І. Левицкий. 7. Колесса: „Вулиця", мішані і мужескі хори з сопрановими солями і терцетами. Акомпаніяменти фортепянові обійме п-на Г. Терлецка. — По концертї місцевий комітет устроює забаву з танцями. — Цїни місць: крісло перворядне 2 К., другорядне 1·50 К., треторядне 1·20 К., вступ на салю 80 сот.

— **Нові стациї жандармериї** будуть заведені в Чорнокінцях великих, гусятиньского повіта і в Сокільниках, львівского повіта.

— **Іспит зрілости в Тернополи** відбув ся в часї від 25-го червня до 4-го липня с. р. під проводом інспектора Івана Левицкого. Іспит здали: Білиньский Йосиф, Бойцун Александер, Бойко Андрей, Булковский Ксаверий, Брикович Михайло, Головка Григорий (з відзначенем), Коллер Юрий (з відзн.), Корнґрін Филип (з відзн.), Ковалеский Станислав (з відзн.), Курбас Роман (з відзн.), Навроцкий Остап, Іванчук Никола, Енґель Сендер, Фрідман Юда, Вербер Станислав (з відзн.), Ерзавіц Лев, Редкевич Амврозий (з відзн.), Міхалє Роман, Нусбавм Айсік, Ліна Хаім Натан, Міллер Альтер, Придаткевич Іван, Парілле Берль, Пасїка Іван, Притика Януарий, Ратгавзер Ізидор, Семків Володимир, Соболь Мариян, Стеслович Александер, Вайсніхт Ілїя, Вільчек Євген, Жакі Ігнатий, Гаврацак Андрей (екстернїст), Олексінцер Барух (екстернїст). Пятьом позволено поправити іспит з одного предмету, одного репробовано на рік, а двох екстернїстів відступило від іспиту. Роздача сьвідоцтв відбула ся в торжественний спосіб дня 5-го липня в присутности запрошених на то торжество начальників властий і бурмістра міста дра В. Лучаковского. Директор заведеня, радник шкільний др. Мацїшевский, в горячій промові вказав абітуриентам дальшу задачу та загрівав до щирої працї. Один з абітуриентів подякував учителям за їх труди та працю — а по відспіваню народного гимну, абітуриенти повні золотих надій розійшлись домів, щоби по короткім випочинку забратись до дальшої працї.

— **Смерть під колесами поїзду.** За стрийскою рогачкою у Львові найшов в суботу рано жандарм на зелїзничім шляху труна мужчини, переїханого поїздом. При трупі найдено лист, з котрого треба здогадувати ся, що погиб самоубийчою смертию. Самоубийник називав ся Кароль Красовский. Причина самоубийства незвістна.

— **Велике банкротство.** Перед кількома днями телеґрами донесли, що великий банк в Липску збанкротовав. Від того часу що дня ріжні фірми, що стояли в зносинах з тим банком, оголошують невиплатність. Страти липского банку не дадуть ся поки-що обчислити, але банк оперував десятками міліонів і всї они імовірно пропали. Против заряду банку внесено до прокураториї сотки жалоб, в наслїдок чого увязнено головних директорів і деяких членів надзираючої ради. Така сама доля стрітила заряд підприемства „Trebertrocknungs-Gesellschaft" в Кассель, що стояло в тїсних зносинах грошевих з липским банком. То підприемство плавало також в каламутній водї фальшивих білянсів і штучних реклям, а его упадок потягнув за собою банкротстве великих фірм. Межи иншими невиплатність оголосили банковий дім в Берлинї, котрого недобір виносить 11 міліонів марок. Менші банки в Липску стратили 699.500 марок, липске товариство Ґустава

Уентворта то зовсім не так дуже кортїло, як би то можна гадати, коли зважить ся, що до того запрошувала его не аби яка хороша і елеґантно убрана молода дама. Але він все-таки поквапив ся, подати їй крісло і сів собі сам проти неї. Она поклала поволи набік парасольку і якийсь пакуночок, що принесла з собою і тим дала ему нагоду трохи стямити ся. Відтак глянула по через стіл на него такими очима, що в нїм аж его живчики живійше забили. Але коли чоловік зміркує яку небезпечність, то так як би вже й перебув еї до половини, так і Уентвор приладив ся до надходячого приступу, бо відотхнув глубоко і старав ся сам собі приговорювати: Другий раз не зловиш мене, моя любко, хоч яка ти красна!

На рожевих устах дівчини проявив ся легонький ледви що слїд усьміх, такий, що ледви его можна була доглянути, а котрий лиш надав еї личку якогось такого блеску, мов би лише що пересунув ся по комнатї промінь сонця. Наконець відозвала ся:

— Я прийшла сюди, щоби Вас перепросити, пане Уентворт; але так менї то якось трудно приходить ся, що сама не знаю від чого зачати.

— Не маєте нїякої причини мене перепрошувати, панно Брюстер, — відповів Уентворт досить холодно.

— Чому нї?! Лиш не утрудняйте менї того тим, що Ви такі страшенно чемні, а скажіть, що приймаєте моє оправдане, що Вам жаль, та нї, не так, що Ви вірите, що я жалую того та що Ви переконані, що я того більше не зроблю.

Уентворт став сьміяти ся а Міс Брюстер і собі.

— Так — сказала она — то лїпше. Ви певно зле о менї гадали від тої пори, як ми послїдний раз виділи ся?

— Я то пробовав — відповів він.

— Ну, то називає ся щиро говорити! а впрочім то ще й красний комплимент. Менї дїйстно дуже а дуже прикро, що — ну — що так стало ся. Я би Вам не була того за зле взяла, як би Ви тогди були добре закля...

— Я таки так і зробив.

— Ах — сказала Дженні зітхнувши — Ви мужчини маєте тілько способів до помочи, яких ми женщини не маємо! Але от я й зовсім на то забула, чого сюди прийшла. Оправдати ся могла я й письменно, але я хотїла просити Вас о деякі інформациї.

Она сперла ся ліктями на стіл, лице підперла рукою і дивила ся на него спокійно поважними невинними очами.

Бідний Джордж чув то, що ему перед тими очами як зірками не стає відваги.

— Я хотїла би, щоби Ви менї щось розповіли про Вашу копальню.

В сїй хвили щезла вся любість з Уентвортового лиця.

— Отже то знов тота стара історния — замуркотїв він понуро.

— Як же можете щось такого говорити — відозвалась на то дївчина з докором. — Я питаю ся лиш для себе а не для моєї ґазети. Крім того кажу Вам ще й наперед, що я хотїла би знати а не стараю ся видобути то з Вас якимсь хитрим способом.

— Як же можете сподївати ся, що я Вам дам інформациї, котрі не належать до мене самого? Я не маю права говорити о справах других людий без їх позволеня.

— Ах, то есть ще що найменше двох других, котрі мають якесь дїло з копальнею — сказала Дженні хитро. — Один з них то Кенйон, то знаю, а хто другий?

— Міс Брюстер, я Вам нїчого не скажу.

— Але Ви менї таки вже щось розповіли. Прошу балакайте лиш дальше, пане Уентворт, о чім хочете, а я вже всего довідаю ся чого менї потреба.

Уентворт мовчав, бо в своїм змішаню уважав то ще за одинокий найпевнїйший спосіб

— Кажуть, що то жінки люблять богато говорити — говорила Міс Брюстер задумана дальше — але то ще нїчого супротив того, як то мужчини богато говорять. Найтяжше котрого зачепити, але відтак він вже за перших пів години висьпіває все що знає, а навіть і то, чого не знає.

Міс Брюстер розперла ся в своїм кріслї і споглядала задумчиво у вікно, крізь котре впадало косе проміне заходячого сонця.

Дївчина начеб забула, що Уентворт есть в комнатї і говорила більше мов би сама до себе, як до него:

— Цікава я, чи Кенйон розповів би менї що про копальню?

— Можете его спитати.

— Нї — сказала она покрутивши легенько головою — то не придало би ся до нїчого, бо він один з тих не многих мужчин, що уміють мовчати. Найлїпше буде, коли піду зараз до Віллема Льонґворта, той мене не підозріває.

При тім глянула она борзенько зпід ока на Уентворта, котрого лице зраджувало, що она дїйстно поцїлила его в само болюче місце. Она подала ся трохи наперед і засьміяла ся так весело і сердечно, що й Уентворт мимо своєї безрадної злости мусїв сьміяти ся.

Аж по довшій хвили, коли опанувала свою веселість, відозвала ся она:

— Скажіть менї, пане Уентворт, але так по щирости, чи не хотїли би Ви найрадше таки взяти мене за плеча та викинути з комнати?

— Міс Брюстер, — відозвав ся на то мо-

Адольфа оголосило невиплатність, бо в липскім банку стратило всю свою готівку. На біржах в Берлині, Відни і ин. упав курс паперів. Десятки людий, що стратили майно наслідком упадку липского банку, збожеволіли, або відобрали собі житє. В так короткім часї упадок банку в Липску заподіяв в Німеччинї величезні страти, а хто знає, кілько ще жертв принесе в будучности.

— **На дохід стипенд. фундациї бл. п. Клима Сінкевича,** бувшого директора ґімназиї в Ясли, відбуде ся в Ясли в середу 10 н. ст. червня концерт заранжований в переїзді до Криниці п. А. Носалевичем, баритоном корол. опери дрезденьскої при співучасти др. Теодора Сінкевича і п. Маковскої, абітурiєнтки львівскої консерваториї.

— **Огні.** З брідского пишуть до „Діла“: Дня 5 липня о $2^1/_2$ рано вибух огонь в селї Ясенові в брідскім повітї і знищив до пів години 6 найзаможнійших господарств. Люди ще спали, тож пробуджені нагло зі сну ратували житє і що найпотрібнійше з одежини, а решта, як знаряди господарскі, вівці, дріб, пійшло з димом. Замітне те, що в тім селї горить вже від Великодня по раз шестий і то правильно що три тиждні. Нарід в розпуці, не спить цїлими ночами, пильнуючи своєї кервавиці, та годі вислїдити підпальника. Половина села буквально знищена. Відбудованєм своїх осель мало хто занимає ся, бо боїть ся, що ворог знов підпалить, длятого тиняють ся з клунками під голим небом і один другого питає, що буде, як прийде звозити з поля свою мізерию, котрої не знищила посуха і град. А ту прийде їм платити податок! — З Угнова пишуть: Дня 6 с. м. о год. 10 в ночи половина міста в полумінях; около 200 домів уже згоріло; ратунок по причинї сильного вітру і посухи дуже утруднений. Сотки родин остались без даху; народ безрадно ходить поміж недогарки та руки ломить. Дуже мала часть погорільцїв була обезпечена, частию в Краківскім товаристві, частию в Славії і Фенїксї: „Днїстер“ мабуть не понесе жадної шкоди, бо від довшого часу Угнївцїв не приймає. Є то в протягу року другий так грізний пожар, що навістив то бідне місточко. Огонь, здаєсь, був підложений злобною рукою. — Великий пожар навістив опогди Садаґуру на Буковинї. Жертвою огню упало 21 домів і богато родин осталось без хліба і даху. — В Жидачеві знищив огонь майно 5-ох найбіднїйших міщан, з котрих лиш два були обезпечені: Шкода оцїнена на 8000 К.

Штука, наука і лїтература.

— **„Учителя“ ч. 13** з 5-го липня містить: Відчит Ост. Макарушки „Менше слів — більше науки“; — справоздане з попису в дївочім інститутї руского тов. педаґоґічного у Львові; — закінчене року шкільного в рускій видїловій школї ім. Шевченка у Львові; — справоздане з загальних зборів руского тов. педаґоґічного у Львові з дня 29 червня 1901; — новинки, спростоване, відозву О. М-и і оповіщеня.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого союза кредитового,** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць червень 1901.

Стан довжний:

		Кор. сот.	Кор. сот.
1.	Уділи		.29.115 95
	Фонд резервовий		956 82
2.	Вкладки:		
	Стан з поч. черв.	328.792·66	
	вложено	14.398·43	
	винято	8.938·02	
	Стан з кінц. черв. 1901 р.		334.253 07
3.	Пожички затягнені:		
	Стан з поч. місяця		
	затягнено		
	сплачено		
	Стан з кінц. місяця		
4.	Сальдо відсотків		5.862 55
5.	Специяльна резерва . . .		125 18
6.	Инші позиції стану довжн.		
	Дивід. непіднята за р. 1900.		762 87
7.	Сума .		371.076 44

Стан чинний:

			Кор. сот.
8.	Пожички уділені:		
	Стан з поч. черв.	339.337·36	
	сплачено	9.363·70	
	уділено	9.600·—	
	Стан з кінцем червня . . .		339.573 66
9.	Движимости		736 70
10.	Льокациї		10.847 20
11.	Папери фонду резервового і специяльної резерви		911 51
12.	Кошти адміністрацийні . . .		2.129 22
13.	Готівка		12.515 78
14.	Друки для товариств . . .		646 86
	Папери цінні Товариства . .		3.715 51
	Сума . .		371.076 44

15.	тов. . .	136.890·00
	скрипти.	107.585·66
	векслї .	95.098·00
		339.573·66

Членів прибуло 3, убуло 1, остало з кінцем червня 1901 р.: 342 з 762, деклярованими уділами в сумі 38.100 К.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$ %. Стопа процентова від позичок $5^1/_2$—7 %.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Бреґенц 9 липня. Сойм 12 голосами против 7 відкинув предложенє міста Фельдкірх, аби перенести осїдок сойму до того міста. По полагодженю справ сойм Форарльберґский закрито.

Еденбург 9 липня. Анґлїйцї напали дня 5 с. м. на відділ Бурів. В борбі погибло 19 Бурів і їх командант.

Льондон 9 липня. В палатї послів заявив Стенлї, що в послїдних 4 місяцях 800 Бурів погибло в борбі або попелов неволю. В полудневій Африцї стоїть тепер 250.000 Анґлїйцїв, а між ними єсть 14 недужих.

Букарешт 9 липня. З причини джуми в Константинополи заведено 6-дневну карантану вздовж цїлої румуньскої границї від сторони Туреччини.

Надіслане.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот.
2.	Замкненя місячні .	2 аркуші	„	5 „
3.	Інвентар довжників .	аркуш	„	5 „
4.	„ вкладників .	„	„	5 „
5.	„ уділів	„	„	5 „
6.	Книга головна	„	„	10 „
7.	„ лїквідацийна .	„	„	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„	„	10 „
9.	„ уділів членьских	„	„	10 „
10.	Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

лодий мужчина поважно і поклонив ся — чому Ви не покинете тото Ваше страшне інквізиторске ремесло і не ужиєте свого таланту, який без сумнїву маєте, до чогось иншого?

— Приміром до чого?

— Ну, до чого небудь.

Дженні сперла свою головку на свою білу ручку і мовчала через хвилю; задумана споглядала она крізь вікно, підчас коли Уентворт не міг відвернути очий від єї красно викроєного профілю та любував ся єї красою.

— Я все розгнївала ся бувало — сказала она наконець тихим голосом, крізь котрий чути було придушене зітхненє — коли менї то другі люди говорили. Не знаю, длячого я тепер, коли Ви менї то кажете, можу лиш засумувати ся. То легко сказати: „Ну, до чого небудь!“ Ви мужчина, надїлений всею силою і енерґією мужчини, а мимо того виступали проти Вас трудности, до котрих побореня треба було всеї Вашої відваги. Так буває з кождим мужчиною і найбільша часть з них веде борбу доти, аж їм волосе посивіє і голова втомить ся від щоденної борби. Сьвіт немилосердний, він все рoздопче, що не ставить єму досить опору, а коли чуйність хоч би лиш на хвильку ослабне, то прийде другий, котрий тебе перехитрить і заморить тебе голодом. Коли менї прийде на гадку тота безустанна, гірка борба, то мене страх бере і моя одинока просьба єсть тогди, щоби я не жила так довго та не стала ся жертвою безпощадного сьвіта.

Коли я приїхала до Льондону і перший раз в моїм житю побачила тих нещасливих, знуждаваних мужчин, що носять на своїх плечах оповістки того представленя, з котрого цїлий Льондон що вечера регоче ся, що аж за боки бере ся, то они менї видавали ся як то болото, котре лишила вода краєм улиць. Менї здавало ся, що виджу похід смерти, а то таки була лиш оповістка якоїсь комедиї! Ох тота страшна траґікомедия! Я не могла єї знести і мусїла дурна забічи в якусь бічну улицю, де я в білий день розплакала ся рісними сльозами.

Дженні Брюстер хотїла засьміяти ся, але то їй не удало ся і она закінчила досить голосним плачем. Якимсь неспокійним рухом руки протерла собі очи, від котрих Уентворт анї на хвильку не відривав своїх очий. Він видів, як они поволи потемнїли від сльоз, мов би сьвітло сонця за ясно сьвітило крізь вікно і як з них наконець, коли дївчина перестала говорити, покотились рісні сльози. Підчас коли Дженні змішана шукала в сукни хусточки, котра лежала побіч других річий на столї, говорила она дальше дрожачим голосом.

—Ну, тоті нужденні, запропащені сотворіня були колись мужчинами, мужчинами, що упали дуже низько, а коли сьвіт може вже мужчину з цїлою вродженою єму силою опору так понижити, то подумайте собі, що то значить для женщини, котру судьба кине в отсю нелюдску глоту людий, безрадну, без приятеля, без гроший, лиш щоби жити або — згинути коли може.

Вже їй голосу не ставало і розплакала ся та закрила собі лице руками.

Уентворт схопив ся з свого місця і приступив до неї.

— Дженні — відозвав ся він ніжно і поклав руку на єї плече. Дївчина стрясла з себе руку, але не підняла головки.

— Ідїть на своє місце — сказала она лагіднїйшим голосом — лишіть мене.

— Дженні — повторив Уентворт щиросердечно.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).